

Sygn. akt III C 1520/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2021 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny, w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Alicja Przybylska

Protokolant: sekretarz sądowy Katarzyna Zielińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 września 2021 roku w S.

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko **J. D. i M. D.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. solidarnie na rzecz pozwanych J. D. oraz M. D. kwotę 934 zł (dziewięćset trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 1520/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 lutego 2019 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie na jej rzecz solidarnie od pozwanych M. D. i J. D. kwoty 2.909,14 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 2.685,68 zł od dnia 26 września 2018 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 223,46 zł od dnia 8 listopada 2018 roku do dnia zapłaty. Wniosła także o zasądzenie na jej rzecz od pozwanych zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu wskazała, że pozwane były odbiorcami paliwa gazowego sprzedawanego przez powodową spółkę. Paliwo było dostarczane do punktu odbioru przy ul. (...) w S.. Z tego tytułu zostały wystawione faktury VAT o numerach: (...) na kwotę 2.685,68 złotych z terminem płatności do dnia 25 września 2018 roku oraz 151 na kwotę 223,46 złotych z terminem płatności na dzień 7 listopada 2018 roku. Powódka wskazała, że umowa z pozwanymi została zawarta w sposób dorozumiany. Jako alternatywną podstawę roszczenia spółka wskazała bezpodstawne wzbogacenie. Pomimo wezwania do zapłaty należność dochodzona pozwem nie została przez pozwane uregulowana. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością podniosła, że w wyniku nowelizacji ustawy – Prawo energetyczne weszła we wszystkie stosunki prawne związane z umowami detalicznymi zawartymi z (...) spółką akcyjną.

Dnia 13 marca 2019 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z treścią żądania pozwu (sygn. akt VI Nc-e 207174/19).

W przepisany terminie pozwane złożyły sprzeciw, w którym wniosły o oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie na ich rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwane zaprzeczyły aby miały podpisaną umowę z powódką i aby w okresie objętym żądaniem pozwu korzystały z paliwa gazowego w lokalu położonym w S., przy ul. (...). Pozwana M. D. od około 2010 roku nie mieszkała w

przedmiotowym lokalu, natomiast J. D. w październiku 2018 roku podpisała umowę na dostarczanie paliwa gazowego i od tego okresu uiszcza z tego tytułu stosowne opłaty. Pozwane wskazały, że wezwania do zapłaty były kierowane do K. W., dziadka i pradziadka pozwanych. Niezależnie od powyższego zakwestionowały także wysokość roszczenia, wskazując że z treści pozwu nie wynika, co składa się na dochodzoną w postępowaniu kwotę, tj. czy obejmuje ona jedynie koszt dostarczonego paliwa gazowego, czy też uwzględnia ewentualne kary, jakiego okresu dotyczy i jakie było rzeczywiste zużycie gazu w lokalu. Pozwane zanegowały także alternatywną, wskazaną przez powódkę podstawę dochodzenia roszczenia – bezpodstawne wzbogacenie.

W pismach procesowych z dnia 21 października 2019 roku oraz z dnia 1 czerwca 2020 roku pełnomocnik powódki podtrzymał powództwo w całości, wskazując, że podstawą roszczenia jest umowa zawarta w sposób dorozumiany, ewentualnie bezpodstawne wzbogacenie. Strona powodowa wskazała, że J. D. była zameldowana pod adresem przy ulicy (...) w S. od dnia 12 stycznia 1993 roku, a M. D. od dnia 18 grudnia 1968 roku. W dalszej kolejności powód wskazał, że w mieszkaniu było pobierane paliwo gazowe i pozwane, skoro nie przebywały w lokalu, winny były wskazać z czego wynika fakt pobierania gazu, ewentualnie, kto go pobierał. Nadto strona powodowa wskazała, że J. D. posiada prawo własności do nieruchomości od dnia 22 kwietnia 2016 roku. Jeśli zaś chodzi o kwestionowaną przez pozwaną ilość dostarczanego paliwa gazowego, powódka wskazała, że w świetle podstawowej reguły dowodowej wyrażonej w art. 6 k.c., ciężar dowodu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. W związku z powyższym, strona pozwana formułując zarzut niepoprawnych odczytów winna była wykazać okoliczności, które dowodziłyby podniesionych faktów.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Do maja 2012 roku J. D. wraz z mamą M. D. mieszkały przy ulicy (...) w S., a następnie zamieszkały z partnerem mamy W. C. w K. numer 23, w gminie D.. W 2016 roku M. D. kupiła mieszkanie przy ulicy (...) w S., a następnie darowała je córce. M. D. wyprowadziła się do Niemiec. W tym okresie klucze do mieszkania miała też mieszkająca w Niemczech siostra M. D..

Wcześniej w mieszkaniu przy ulicy (...) w S. mieszkał pradziadek J. K. W..

Dowód:

- przesłuchanie J. D., k. 132 verte – 133.

Dnia 11 września 2018 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystawiła fakturę Vat nr (...) na kwotę 2.685,68 złotych, w której jako nabywcę wskazano K. W.. W jej treści wskazano, że dotyczy ona okresu od dnia 3 września 2017 roku do dnia 3 września 2018 roku, zakreślając termin płatności na dzień 25 września 2018 roku. Wśród należności wyszczególniono następujące opłaty: za paliwo gazowe, abonamentową, dystrybucyjną stałą i dystrybucyjną zmienną, podając zużytą ilość, jednostkę miary, cenę netto oraz wartość brutto.

Dowód:

- faktura VAT z dnia 11 września 2018 roku, k. 50-52;

Od października 2018 roku, z uwagi na zakończenia stażu, J. D. zamieszkała w lokalu przy ulicy (...) w S.. W październiku 2018 roku J. D. w biurze (...) bezskutecznie próbowała wyjaśnić przyczynę zadłużenia, o którym dowiedziała się we wrześniu 2018 roku. Po przyniesieniu aktu zgonu pradziadka, w dniu 23 października 2018 roku J. D. zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę kompleksową dostarczania paliwa gazowego nr RW- (...). Należności z tej umowy są regulowane na bieżąco.

Dnia 23 października 2018 roku J. D. oświadczyła, że od dnia 22 kwietnia 2016 roku jest właścicielką mieszkania przy ulicy (...) w S..

Dowód:

- oświadczenie, k. 47-48;
- umowa z dnia 23 października 2018 roku, k. 71-72;
- przesłuchanie J. D., k. 132 verte – 133.

Dnia 24 października 2018 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystawiła K. W. fakturę VAT nr (...) na kwotę 223,46 złotych, zakreślając termin płatności na dzień 7 listopada 2018 roku. Wśród należności wyszczególniono następujące opłaty: za paliwo gazowe, dystrybucyjną stałą i dystrybucyjną zmienną oraz abonamentową, podając zużytą ilość, jednostkę miary, cenę netto oraz wartość brutto. Faktura dotyczyła okresu od dnia 3 września 2018 roku do dnia 23 października 2018 roku.

Dowód:

- faktura VAT z dnia 24 października 2018 roku, k. 53.

Dnia 14 listopada 2018 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wezwała K. W. do zapłaty kwoty 2.909,14 złotych, w terminie 7 dni. W wezwaniu wskazano, że zadłużenie wynika z faktur VAT o numerach: (...) z dnia 11 września 2018 roku na kwotę 2.685,68 złotych i 152 z dnia 24 października 2018 roku na kwotę 223,46 złotych.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 14 listopada 2018 roku, k. 73.

Dnia 14 listopada 2018 roku Prezydent Miasta S. udostępnił dane jednostkowe z rejestru mieszkań, zgodnie z którym w okresie od dnia 1 września 2018 roku do dnia 31 października 2018 roku pod adresem przy ulicy (...) w S. zameldowani byli/są: od dnia 12 stycznia 1993 roku J. D., od dnia 18 grudnia 1968 roku M. D., od dnia 4 października 2017 roku do dnia 6 października 2018 roku W. F., od dnia 8 grudnia 2015 roku do dnia 6 października 2018 roku H. F..

Dowód:

- wykaz danych, k. 49.

Dnia 20 grudnia 2018 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wezwała J. D. oraz M. D. do zapłaty kwoty 2.909,14 złotych, w terminie 7 dni. W wezwaniu wskazano, że zadłużenie wynika z faktur VAT o numerach: (...) z dnia 11 września 2018 roku na kwotę 2.685,68 złotych oraz 152 z dnia 24 października 2018 roku na kwotę 223,46 złotych.

Przesyłki zostały nadane w dniu 21 grudnia 2018 roku.

Dowód:

- wezwania do zapłaty z dnia 20 grudnia 2018 roku, k. 41-42, 44-45
- potwierdzenie nadania, k. 43, 46.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W toku niniejszego postępowania strona powodowa wywodziła swoje roszczenie z faktu zawarcia między nią, a pozwanymi umowy w sposób konkludentny, z uwagi na pobieranie paliwa gazowego we wskazanym punkcie odbioru. Wskazała także na alternatywną podstawę dochodzonego roszczenia w postaci bezpodstawnego wzbogacenia.

Świadczenie usług w zakresie dostarczania paliwa gazowego uregulowane jest w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 – Prawo energetyczne. Odbywa się ono na podstawie umowy, której obligatoryjne postanowienia określa art. 5 ust. 2 przywołanej ustawy. Zgodnie z tym przepisem umowa sprzedaży powinna zawierać: miejsce dostarczenia paliw gazowych lub energii do odbiorcy i ilość tych paliw lub energii w podziale na okresy umowne, moc umowną oraz warunki wprowadzania jej zmian, cenę lub grupę taryfową stosowane w rozliczeniach i warunki wprowadzania zmian tej ceny i grupy taryfowej, sposób prowadzenia rozliczeń, wysokość bonifikaty za niedotrzymanie standardów jakościowych obsługi odbiorców, odpowiedzialność stron za niedotrzymanie warunków umowy, okres obowiązywania umowy i warunki jej rozwiązania oraz pouczenie o konsekwencjach wyboru sprzedawcy rezerwowego, a umowa o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji paliw gazowych lub energii – postanowienia określające: moc umowną i warunki wprowadzania jej zmian, ilość przesyłanych paliw gazowych lub energii w podziale na okresy umowne, miejsca dostarczania paliw gazowych lub energii do sieci i ich odbioru z sieci, standardy jakościowe, warunki zapewnienia niezawodności i ciągłości dostarczania paliw gazowych lub energii, stawki opłat lub grupę taryfową stosowane w rozliczeniach oraz warunki wprowadzania zmian tych stawek i grupy taryfowej, sposób prowadzenia rozliczeń, parametry techniczne paliw gazowych lub energii oraz wysokość bonifikaty za niedotrzymanie tych parametrów oraz standardów jakościowych obsługi odbiorców, odpowiedzialność stron za niedotrzymanie warunków umowy oraz okres obowiązywania umowy i warunki jej rozwiązania;

Zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Stosownie zaś do art. 555 k.c., przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii, praw oraz wody. Przez energię należy rozumieć wszelkie rodzaje lub postacie energii, które mogą być przedmiotem obrotu, np. energia elektryczna, niezależne źródła jej wytworzenia, energia cieplna, gaz, itp. (komentarz do kodeksu cywilnego, red. Pietrzykowski 2021, wyd. 10/Banaszczyk).

Strona powodowa powoływała się na fakt zawarcia umowy z pozwanymi per facta concludentia, co w świetle art. 60 kodeksu cywilnego uznać należało za dopuszczalne (tak też uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 1998 roku, sygn. akt III CZP 71/97). Wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona wprost: przez ustne czy pisemne złożenie określonego oświadczenia woli, jak również, o ile ustawa nie stanowi inaczej, w sposób dorozumiany, przez każde zachowanie, w tym także przez milczące zaakceptowanie oświadczenia woli drugiej strony, milczenie jest bowiem jedną z postaci dorozumianego oświadczenia woli. Czynność prawna jest dokonana przez fakty konkludentne, jeżeli wyrażają one niewątpliwą treść oświadczenia woli, natomiast nie mogą one stanowić podstawy przypisania czynnościom prawnym treści, jaka z nich nie wynika (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2013 roku, sygn. akt II CSK 302/12).

W ocenie Sądu w okolicznościach faktycznych sprawy nie sposób było podzielić zapatrywania, aby pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy w sposób konkludentny.

Jakkolwiek powódka wskazała w treści uzasadnienia pozwu, iż o zawarciu między stronami umowy w tej formie miał świadczyć sam fakt pobierania paliwa gazowego, to jednak powyższe uznać należało za niewystarczające dla uznania istnienia wężła obligacyjnego między stronami. Zaznaczenia bowiem wymaga, że artykuł 60 k.c. pozwala uznać czyjeś zachowanie za oświadczenie woli tylko wówczas, gdy zachowanie to wyraża wolę dokonania czynności prawnej w sposób dostateczny. Woli takiej nie można domniemywać, a zamiar zawarcia umowy musi zostać dostatecznie uzewnętrzniony, co podlega ocenie na gruncie okoliczności konkretnej sprawy.

Strona powodowa twierdząc, że doszło do zawarcia z pozwanymi umowy w sposób dorozumiany, winna była wykazać, że strony choćby w sposób konkludentny ustaliły pomiędzy sobą wszystkie niezbędne elementy umowy. Tymczasem nie sformułowano chociażby żadnych twierdzeń co do tego, jaką treść miałyby mieć rzeczona umowa, a tym bardziej nie naprowadzono na tą okoliczność żadnych dowodów. Kolejnego argumentu dostarcza fakt, że poprzednie wezwania do zapłaty kwot dochodzonych pozwem były kierowane do K. W., który zgodnie z zeznaniami J. D. wcześniej zamieszkiwał w lokalu przy ulicy (...) w S.. Strona powodowa w żaden sposób nie wyjaśniła, dlaczego w listopadzie 2018 roku do zapłaty kwot dochodzonych niniejszym pozwem wzywała K. W., a w grudniu 2018 roku już J. D. i M. D..

Również faktury VAT były wystawiane na K. W. (k. 50-53). W świetle powyższego nielogiczne są twierdzenia strony powodowej, że pozwane zawarły z powódka umowę w sposób dorozumiany, bo przecież gdyby tak było, to zarówno faktury VAT, jak i wezwania do zapłaty od samego początku byłyby wystawiane na pozwane, a nie K. W..

Ponadto, co istotne, sam fakt korzystania z paliwa gazowego przez pozwaną M. D. i J. D. nie został wykazany w toku niniejszego postępowania. O okoliczności tej nie mogło natomiast przesądzać zameldowanie pozwanych w lokalu przy ul. (...) w S.. Jakkolwiek od 2016 roku pozwana J. D. posiadała tytuł prawny do w/w lokalu, to jednak okoliczność ta nie mogła także świadczyć o faktycznym jej zamieszkiwaniu w tym miejscu i tym samym korzystaniu z paliwa gazowego i zawarcia umowy w sposób konkludentny, tym bardziej że to nie ona uprzednio, a jej matka – pozwana M. D. uiszczała należności związane z użytkowaniem tego lokalu. Sąd dał przy tym wiarę dowodowi z przesłuchania pozwanej J. D., w którym opisała ona gdzie w spornym okresie, a nawet już od 2012 roku zamieszkiwały obie pozwane. Z ich treści wynikało bowiem, że M. D. nie mieszkała w przedmiotowym lokalu od maja 2012 roku, zaś pozwana J. D. po opuszczeniu lokalu razem z matką 9 lat temu, wprowadziła się tam dopiero w październiku 2018 roku, po czym zawarła z powodem pisemną umowę na dostarczanie paliwa gazowego. Podkreślenia wymagało, że relacje pozwanej jawiły się jako logiczne i wiarygodne, a strona powodowa nie naprowadziła żadnych przeciwdowodów, aby zanegować wynikające z nich okoliczności.

W świetle treści przedłożonych do akt dokumentów oraz dowodu z przesłuchania J. D., zgodnie z którymi pozwane w lokalu nie mieszkały od 2012 roku, trudno uznać, by pozwane ze stroną powodową w rzeczonym okresie łączyła jakakolwiek umowa na dostarczanie paliwa gazowego. Trudno też mówić o dorozumianym zawarciu takiej umowy, skoro M. D. wyprowadziła się do Niemiec, zaś J. D. do lokalu wprowadziła się dopiero w październiku 2018 roku i od razu zawarła umowę, ale pisemną. Powódka nie wykazała także następstwa prawnego między K. W., a pozwanymi. Wbrew twierdzeniom strony powodowej, to powódka winna była wskazać, że to pozwane pobierały paliwo gazowe, tym bardziej, że dokumenty księgowe nie były pierwotnie wystawiane na nie. Należy jednocześnie zauważyć, że samo zameldowanie, będące kategorią prawa administracyjnego, nie przesądza o miejscu zamieszkania w rozumieniu prawa cywilnego (vide postanowienie NSA z dnia 14 stycznia 2010 roku, sygn. akt I OW 154/09). Wbrew twierdzeniom strony powodowej, sam fakt zameldowania pozwanych w lokalu o niczym nie przesądza. Trzeba też mieć na uwadze, że faktura na kwotę 2.685,68 złotych została wystawiana za okres od dnia 3 września 2017 roku do dnia 30 września 2018 roku (k. 50-51), a w tym okresie w mieszkaniu zameldowane były jeszcze inne osoby. Z kolei oświadczenie J. D. z października 2018 roku dotyczące prawa własności do lokalu wynika z faktu darowania mieszkania przez matkę i było związane z zawarciem zupełnie nowej umowy na dostarczenie paliwa gazowego. Należności z tytułu tej umowy są na bieżąco regulowane.

Zdaniem Sądu uznać należało, że powódka nie wykazała dochodzonego roszczenia tak co do zasady, jak i co do wysokości, a co zakwestionowały pozwane w treści złożonego sprzeciwu od nakazu zapłaty.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przy czym na podstawie art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę. Mając powyższe na uwadze stwierdzić należało, że to na stronie powodowej spoczywał obowiązek wykazania, że zawarła z pozwanymi umowę, na którą to okoliczność się powoływał oraz że na jej podstawie pozwane pobrały paliwo gazowe, co skutkowało obowiązkiem uiszczenia należności w wysokości dochodzonej pozwem. Jakkolwiek reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa on na stronie powodowej, to zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przywołanych przepisów, powód jest zobowiązany do wykazania wszystkich okoliczności uzasadniających jego roszczenie tak co do zasady jak i wysokości. Pozwany zaś, który odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (vide wyrok Sądu Najwyższego z 3 października 1969 r., II PR 313/69, Legalis 14124 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82, Legalis 23098). Art. 6 k.c. rozumiany być musi również w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06, Legalis 161055 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7

listopada 2007 r., II CSK 293/07, Legalis 162518). W niniejszej sprawie ciężar dowodu aktualizował się w pierwszej kolejności po stronie powodowej, która zobowiązana była wykazać fakt zawarcia umowy, jej dokładną treść oraz istnienie podstaw do obciążenia pozwanych kwotami, które wskazane zostały w wystawionych fakturach.

W ocenie Sądu strona powodowa nie sprostала temu obowiązkowi, a sam fakt wystawienia faktur na określoną sumę nie może świadczyć o tym, iż doszło do pobierania paliwa gazowego, a także że poboru tego dokonały pozwane. Pozwane nie kwestionowały przy tym jakichkolwiek odczytów, tym bardziej iż jak wynika z treści wystawionych faktur do września 2018 roku miały one charakter szacunkowy. Bez znaczenia pozostawało przy tym, że strona powodowa nie posiadała dokumentacji związanej z danymi pomiarowymi, która pozostawała w dyspozycji innego podmiotu. Nie stanowiło to przeszkody do sformułowania stosownego wniosku dowodowego, czego powódka nie uczyniła. Ponadto wskazać należy, iż na fakturach (k. 50-53) mamy co prawda wskazane zużycie paliwa gazowego, wartość oraz okres, jednak powód w żaden sposób nie wykazał nie tylko faktu zawarcia umowy, ale i jej treści. Strona powodowa nie zaoferowała żadnego dowodu z którego miałyby wynikać konkretne warunki umowy uzgodnione w sposób dorozumiany, w tym moc umowna, cena lub grupa taryfowa, a więc elementy z art. 5 ust. 2 Prawa energetycznego. Innymi słowy, nie sposób powiązać wartości wskazanych na fakturach z warunkami umowy na którą powołuje się strona powodowa, przeto nie sposób ustalić (w świetle zarzutu strony pozwanej), czy wyliczenia zostały dokonane prawidłowo. Powództwo nie zostało więc wykazane także co do wysokości.

R. tą część rozważań wskazać należało, że powódka nie wykazała zasadności kwoty w dochodzonej pozwem wysokości.

Ponadto, zdaniem Sądu nie sposób było uwzględnić żądanie pozwu w oparciu o wskazaną przez powódkę – alternatywną podstawę prawną, tj. na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu. Po pierwsze bowiem, sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym, a sprawy, które mogą być rozpatrywane w tym postępowaniu, ustawodawca wymienił w 505 [1] k.p.c., zgodnie z którym (w brzemieniu obowiązującym w dniu wniesienia pozwu): „Przepisy niniejszego działu stosuje się w następujących sprawach należących do właściwości sądów rejonowych: 1) o roszczenia wynikające z umów, jeżeli wartość przedmiotu sporu nie przekracza dwudziestu tysięcy złotych, a w sprawach o roszczenia wynikające z rękojmi, gwarancji jakości lub z niezgodności rzeczy sprzedanej konsumentowi z umową, jeżeli wartość przedmiotu umowy nie przekracza tej kwoty; 2) o zapłatę czynszu najmu lokali mieszkalnych i opłat obciążających najemcę oraz opłat z tytułu korzystania z lokalu mieszkalnego w spółdzielni mieszkaniowej bez względu na wartość przedmiotu sporu. W postępowaniu tym rozpoznawane były wyłącznie roszczenia, o których mowa w przytoczonym przepisie, a więc roszczenia wynikające z umów, tak więc żądanie zapłaty w oparciu o przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu nie mogło mieć miejsca w ramach tego postępowania. W postępowaniu uproszczonym także zmiana powództwa lub kumulacja roszczeń jest niedopuszczalna. Po drugie, zebrany materiał dowodowy w żaden sposób nie dawał podstaw do ustalenia, że pozwane w tym okresie w ogóle były odbiorczyniami paliwa gazowego. Przesłanki roszczenia z bezpodstawnego wzbogacenia, tj. wzbogacenie się pozwanych bez podstawy prawnej przy jednoczesnym zubożeniu powoda nie zostały więc wykazane. Zgodnie natomiast z treścią art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie Sąd oparł się na przedłożonych do akt dowodach z dokumentów, których prawdziwość nie była kwestionowana w toku procesu. Sąd za podstawę ustaleń faktycznych przyjął także dowód z przesłuchania pozwanej J. D., uznając jej zeznania za wiarygodne, wewnętrznie spójne i logiczne. Sąd pominął dowód z przesłuchania świadka W. C. i pozwanej M. D., na przeprowadzenie których to dowodów został oznaczony termin, a osoby te nie stawiły się na rozprawie.

Mają na uwadze całość powyższych rozważań Sąd oddalił powództwo o czym orzekł w punkcie I. wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o treść art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu) (§ 1). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego

adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§ 3). Na podstawie art. 99 k.p.c. stronom reprezentowanym przez radcę prawnego, rzecznika patentowego lub Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata. Na zasądzone koszty składała się suma 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (na podstawie § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie) oraz 34 zł tytułem opłat skarbowych od pełnomocnictwa.